Staklet Dans er snart sprungen.

Syngestykke i een Act

efter en Vaudeville

af

Barré og Durey,

og

til Musik af forskiellige Componister

ved

N. T. Bruun.

Kiøbenhavn, 1810.

Trykt paa Boghandler F. Brummers Forlag

hos J. Breum.

Forerindring.

Originalen til nærværende lille Stykke er en fransk Vaudeville: la danse interrompue. I sin oprindelige Form kunde den ikke gives paa vor Skueplads. Jeg har derfor skrevet den lyriske Deel til Musik af forskiellige Componister, hvis Navne ere anførte ved Slutningen af hvert Nummer. Musikken er tagen af Stykker, der enten længe have været uopførte eller ere ubekiendte paa vor Skueplads. — For Vanskelighedens Skyld, der stedse følger med at lempe ny Text til gammel Musik, haaber jeg at den mildtdømmende Deel af Publicum vil tilgive mit Arbeides Mangler.

N. T. Bruun.

Personerne:

Meier, en gammel Borgermand.

Hr. Carl Bruun.

Madame Meier, hans Kone.

Jomfrue Sannes.

Cabanel, aldrende fransk Dragon-Officier.

Hr. Haack.

Julie, i Madame Meiers Tieneste.

Jomfrue Thomsen.

Henry, hendes Kiæreste, Musicus ved et fransk Regiment.

Jomfrue Busk.

Handlingen foregaaer i Strasburg i Meiers Huus.

Stakket Dans er snart sprungen.

Første Scene.

Skueplads en forestiller en gammeldags møbleret Stue. Madame Meier sidder ved et Natbord, meget gammeldags pyntet. Julie retter paa hendes Haar. — Paa den modsatte Side staaer et Skriverbord med nedhængende Tæppe.

Julie.

Men den Frisur bliver rigtig altfor høi, Madame.

Mad. Meier. Det forstaaer Du Dig ikke paa, Barn! Det var Brug i mine unge Dage, og der har aldrig været nogen deiligere Mode! derfor bliver jeg ogsaa ved den til min Dødsdag.

Julie. Men de forskrækkelige Bukler! — og den Mængde Tælg og Pudder!

Mad. Meier. Det er just smukt! saa seer man ud saa stram og stiv som en lille Dukke! Gaae I kun halvnøgne, I stakkels Tøser, og vær saa slunkne som I lyster — jeg holder mere af mine Pocher og min cul de Paris! det gior En dog lidt rund og buttet! See engang min Adriæne — min Smække — mine Abrascanter — min Bævrenaal — maa Du ikke tilstaae, at det er smukt altsammen?

Julie. O jo, dengang det var i Mode. —

Mad. Meier. Det er Mode for mig, og saa er det nok. — Ellers har Du nok aldrig før seet mig bruge saa lang Tiid til min Paaklædning? vel?

Julie. Nei; men det er da intet Under, siden Madammen skal til et Bal, hvor alle Byens Folk, baade unge og gamle, forsamles.

Mad. Meiér. Ja, naar man er kommen paa min Alder, saa har man Lov at pynte sig; saa er det ikke længer farligt. Naar man er ung, o, saa behøver man ingen anden Pynt end sine sytten Aar! Ungdommen er den bedste Stads! Men naar Alderen kommer, ja, saa Godnat! saa tager Naturen alle sine Prydelser tilbage, og saa maae vi behielpe os med Kunsten. Havde Du seet mig for — ja, blot for 30

Aar siden! dengang, tør jeg nok sige, var jeg ganske elskværdig.

Julie (kysser hendes Haand). Det bliver man altiid ved at være, naar man er god og mild som De!

Mad. Meier. Ah! Du smigrer mig, Din Taske!

Julie Jeg smigre Dem? nei, dertil elsker jeg Dem altfor høit! Saameget som jeg skylder Dem — !

Mad. Meier. Stille, stille! det vil vi ikke tale om. Jeg har opfostret Dig som mit eget Barn, og Du bør snarere ansee mig for Din Veninde eller Din Moder, end for Dit Herskab!

Julie. O Gud! hvorledes skal jeg dog nogensinde kunne giengielde saamegen Godhed!?

Mad. Meier. Den bedste Giengield er, naar Du altiid bliver ved at vise mig og min Mand samme Oprigtighed og Omhu som nu, og især naar Du altiid har Fortrolighed til mig. For to Aar siden, for Exempel, dengang Dragon-Regimentet fra Champagne laae i Qvarteer her i Byen: havde Du dengang blot fulgt Dit Hoved og Dit Hierte og ikke mine Raad, saa var Du kanskee nu meget ulykkelig. Men Du

var en god lille Pige: Du betroede Dig til mig, og jeg taug med Din Hemmelighed, endogsaa for min Mand. Du lod Dig raade, og siden har Din Fornuft lært Dig at glemme et ungt Menneske, som ikke fortjende Din Kierlighed.

Julie. Jeg behandlede ham dog ogsaa meget haardt, dengang Regimentet skulde bort herfra! Jeg vilde ikke engang tillade ham at tage Afskeed med mig!

Mad. Meier. Og det var meget klogt giort af Dig! Du veed ikke hvorlangt slige Afskeeds-Scener kan bringe En! Desuden passede han sig heller ikke for Dig. En Regiments-Oboist kan være god nok, o ja, hvorfor ikke det? men det Slags Folk opsøger sig dog en frisk Kiæreste i hver By de kommer; det er altiid Soldatermaneer, og i den Post ere de Gemene ikke et Haar bedre end de Fornemme! Sergeanter og Adjutanter, Corporaler og Generaler, det er Hip som Hap! Desuden veed Du jo nok, at min Mand og jeg vil sørge for Din Lykke, derfor lyd smukt vore Raad. Og Henry elsker Du jo saa ikke mere? vel?

Julie. Jeg giør Alt hvad jeg kan, for at lade det være!

Mad. Meier. Det er hele to Aar siden han tog herfra; dersom Du endnu en Gang imellem tænker paa ham, saa har det dog ikke stort at betyde?

Julie (sukker dybt): Ak!

Mad. Meier. Nu, saa fortæl mig da hvorledan det er, Barn!

Julie.

Romance.

1.

Da første Gang jeg Henry saae,
han vandt mit unge Hierte!
den Ømhed, jeg ei nære maa,
af ham jeg ene lærte!
Naar mangen Gang jeg af mit Bryst
hans Billed vil forjage,
jeg føler med veemodig Lyst
hans Minde er tilbage!

2.

Han var saa smuk! han var saa god!
hans Smiil fremkaldte Glæder!
o, fra hans Aasyn straaled Mod
og Haab om Krigerhæder!

Jeg seer endnu hans Øines Ild!
saa himmelklar den tindrer!
Og naar jeg ham forglemme vil,
mig Alt om ham erindrer!

(D'Alayrac).

Mad. Meier. Hm! ja, det kan være slemt nok! Du maa trøste Dig med, at Tiid og Taalmodighed overvinder alting i Verden. — Men hvor mon min Mand bliver af? Jeg troer saamæn han skal have længer Tiid til at pynte sig, end jeg, som er Fruentimmer!

Julie. Der troer jeg han kommer, Madame!

Anden Scene.

De Forrige. Meier (ligeledes meget gammeldags pyntet).

Mad. Meier. Naa, er Du da langt om længe der, Monsieur Nølepeer?

Meier. Naa, naa, Moerlille! der skal jo dog Tiid til alleting. Men hvad synes Du nu ellers om mig? (han dreier sig rundt).

Mad. Meier. Ja, det maa jeg tilstaae: Du er næt og nydelig i alle mulige Maader! Aa nei, see bare, Julie! see bare! betragt engang hans Been!

Meier. Ja, det skulde jeg mene ere to Been, der ere værd at see paa! Men hvad siger Du da om min Paryk? — og min Taskevest? — og mine stive Skiød? — og min Postillan d'Amour?

Mad. Meier. Ak! Du er saa pertentlig at det er en Lyst! Men jeg da? jeg da?

Meier. Du er allerkiereste! Men alligevel, Moerlille, alligevel var der dog en Tiid, da al denne Stads klædte os endnu bedre!

Mad. Meier. Desværre for den, som seer med andre Dine!

Meier. Misforstaae mig ikke, Moerlille! det giør jeg jo ikke. Jeg seer Dig endnu med selvsamme Dine som i Hvedebrødsdagene.

Mad. Meier. Det veed jeg jo. Desuden har vi i saa Henseende fattet den fornuftigste Beslutning.

Meier. Hvilken Beslutning mener Du?

Mad. Meier. Ikke at beklage os over den Tiid, som er gaaet, og at bruge den vi har det bedste vi kan.

Meier. Du har min Tro Ret, Moerlille!

Mad. Meier. For Exempel, det Bryllup, hvortil vi ere indbudne i Aften: mig synes ordentlig det gior Dig ung.

Meier. O! det gior mig hele 20 Aar yngre!

Mad. Meier. Og mig husker det paa min egen Bryllupsdag!

Meier. Mig, faae mig Skam, ligesaa, Moerlille! Mig ligesaa!

Vise.

1.

O, jeg kommer endnu ihu
hver Bagatel fra hine Dage!
Ingen jeg fandt saa smuk som Du!
Du ene kunde mig behage!
Hvor jeg smidsked til Dig!
Hvor Du smiilde til mig
End Tanken mig fornøier!

Jeg var glad! jeg var riig!
Ja, det var tusind Løier!

2.

Husker Du, da vi kom fra Bal,
og hele Stadsen var tilende?
listig et Kys jeg fra Dig stial,
og strax begyndte Du at skiænde!
Dog hvad blev af det Kys,
som Du nægted mig nys? —
end Tanken mig fornøier!
jeg fik fleer! — men tys, tys!
ja, det var tusind Løier!

3.

Da ved Bryllupsbordet vi sad
var Du undseelig og blufærdig;
jeg derimod var sieleglad
og fandt Dig inderlig elskværdig!
Hoit sig hæved Din Barm!
og Din Kind var saa varm!
end Tanken mig fornøier!
jeg Dig tog i min Arm —
ja, det var tusind Løier!

(Gaveaux).

He! he! he! saadan gik det dengang, Moerlille! (han tager Madame Meier om Livet).

Mad. Meier. Naa, naa, saa vær dog rolig, Din gamle Fusentast! Du glemmer nok reent, at Pigebarnet der seer paa os.

Meier. Javist, Moerlille! det gaaer mig endnu som i mine unge Dage: naar Du er tilstæde, kan jeg slet ingen andre see! — Men, lille Julie, jeg takker Dig ellers ret, fordi Du har giort Dig saamegen Umage med min Kones Pynt.

Julie. Det var kun min Skyldighed, Herre; men jeg vilde gierne have, at Madammen skulde klæde sig lidt mere paa Moden.

Meier. Aa, hvad, Moden! Hun er munter og god, det er den bedste Mode. Og naar Alt kommer til Alt, saa er hun jo dog ligesaa allamodisk som jeg.

Julie. Ja, det er sandt nok; men Herrens Klæder ere nok heller ikke syete i Aar!

Meier. Nei, hverken i Aar eller for 30, ja ikke engang for 40 Aar siden; men derfor ere de just smuk-

ke! — Vi ere lige pene, Moerlille! Jeg er vis paa Du vil giøre Erobringer paa Ballet i Aften. Jeg lyver ikke, men jeg har endnu aldrig seet Dig saa prægtig!

Mad. Meier. Aa Snak! Du har selv givet mig det meste af denne Stads i vore Frierdage. Men saadan gaaer det: Venskab husker ikke hvad Kierlighed har giort.

Meier. Venskab? det var noget koldt, det! Jeg for min Deel har ikke mærket, at Kierligheden er flyttet; har Du mærket det? (han tager hende atter om Livet).

Mad. Meier. Saa hold dog op med saadant Fias! Det gaaer lidt an, at vi snakker om slige Løier; at giøre dem var dog altfor galt!

Meier. Bliv ikke vred, Moerlille! jeg siger ikke et Ord mere; Du mener at Ungdommen — (skottende til Julie): har ikke godt af at høre sligt! men — he! he! he! den giætter sig dog til det; jamæn giør den saa! — Men hvad fattes Dig, Julie? Du seer mig saa alvorlig ud. Fortryder det Dig kanskee, at Du ikke kommer paa Bal med os Andre?

Julie. O, min Gud, langtfra, Herre! troe dog ikke det.

Meier. Veed Du hvad, mit Barn: skaf Du Dig en brav ung Kiæreste, som Du kan være tient med, og som ogsaa kan staae min Kone og mig an, saa skal Du see! — Vi skal give Dig en Medgivt og holde Dig et Bryllup, saa Du skal nok blive fornøiet. — Men Du er saameget tilbageholdende.

Mad. Meier. Deri giør Julie Ret; jo længer en ung Pige kan vogte sig for Kierligheds Snarer, jo bedre for hende!

Julie. O, kiere Madame! jeg skal vist huske Deres Formaninger!

Meier. Mod Kierlighed? da gad jeg dog vide hvad min Kone kan have saameget paa den stakkels Kierlighed at udsætte?

Julie. Hun siger den volder os mange ubehagelige Dage.

Meier. Men dog langt flere behagelige; for een Sorg vanker der altiid ti Glæder! og Pigerne paa Din Alder, mit Barn, de trænger desuden altiid til en Smule Kierlighed. (Man hører en Marsch spilles udenfor). Hvad er det?

Julie (lyttende): Det er Krigsmusik.

Mad. Meier. Gaae og hør hvad det er, Julie.

Julie. Ja, Madame! (hun gaaer).

Tredie Scene.

Meier. Madame Meier.

Mad. Meier. Vel var det, at jeg fik hende bort! Du maa, faae mig Skam, ikke snakke saaledes, naar Pigebarnet er i Stuen!

Meier. He! he! he! og hvorfor ikke? I gamle Matroner vil nu ogsaa bestandig have al Klogskaben for Jer selv!

Mad. Meier. Aa, den Slags Klogskab kan Pigerne godt undvære!

Meier. Ja, men de vil det nødig! Husker Du i vore unge Dage, Moerlille, da Du var i Huset hos Din salig Moster, og jeg kom udenfor Dit Kammervindue og sang saa kielent? —:

Aria.

Søde Glut! hør mine Sukke!
mild min Jammerklage end!

Du Dit Vindve maa oplukke!
vær barmhiertig mod Din Ven!
Jeg forgaaer af Frost og Kuld!
luk dog op! og vær mig huld!
(Martini).

He! he! husker Du det?

Mad. Meier. O ja, det husker jeg ret godt! Men husker Du hvad jeg svarede paa den Snak? —:

Aria.

Nei, nei! nei, nei!
gaae Han sin Vei!
de unge Karle ei
indlader jeg!
Jeg paa min Ære holder!
Jeg siger Tak!
Sligt Folkesnak
og Spot forvolder!
Fornuftig vær!
kom ikke her!
Gaae bort! jeg er en ærbar Pige!
Hver Narrifas
faaer Løbepas!
Jeg skal det til min Moster sige!
(Schulz).

See, det svarede jeg!

Meier. Javist svarede Du det — men Du sagde det dog ikke til Moster, og næste Aften lod Du Dit Vindue staae paa Klem — he! he! he! — det husker jeg ogsaa!

Mad. Meier. Tys! tys! der kommer Julie; lad hende ikke høre det!

Meier. Nei vist ikke, Moerlille! ellers kunde hun let faae Lyst at giøre ligedan!

Fierde Scene.

De Forrige. Julie.

Julie (ganske stakaandet): O Herre! — o, Madame! giæt — giæt engang hvad det var!

Meier. Hvad det var? det er ikke vanskeligt at giætte! det var Musik. Men i hvad Anledning?

Julie (forlegen): Det — det er — —

Mad. Meier. Ventelig et Regiment, som kommer her til Byen.

Julie. Ganske rigtig.

Meier. Hvilket da?

Julie. Det er Dragon-Regimentet fra — fra —

Mad. Meier. Dragon-Regimentet fra Champagne kanskee?

Julie. Madammen har giættet det.

Mad. Meier (smilende): Nei, mit Barn, nei, Du sagde mig det selv.

Meier. Ih, men hvad fattes Pigen?

Mad. Meier. Det er ingenting; hun har løbet og er bleven stakaandet; hviil Dig lidt, mit Barn, saa gaaer det nok over.

Meier. Der vil blive en Glæde over hele Byen, fordi vi har faaet det Regiment tilbage igien. Der var Sorg og Bedrøvelse nok, da det forlod os for et Par Aarstiid siden. — Moerlille! Moerlille! heisa, Glæde over al den Gaard! nu faaer vi vor gode gamle Ven, Captain Cabanel, at see igien!

Mad. Meier. Ih, Gud skee Lov!

Meier. Og hvad siger Du, Julie? fornøier det ikke ogsaa Dig?

Julie. Jo, Herre — jeg kan ikke nægte det!

Mad. Meier. Alt hvad der er os kiert, glæder ogsaa hende. — Gaae og hent os Lys, mit Barn.

Julie (gaaer).

Meier. Jeg er vis paa, det vil ikke vare længe, inden vi har vores gode Cabanel her!

Mad. Meier. Ja, han holder sig vist til sit gamle Qvarteer.

Meier. Ellers blev jeg min Tro ogsaa vred, og det for Alvor! — Men hør, Moerlille, hør! han kommer vist paa Øieblikket — vi maae tage godt imod ham — han er sagtens træt og mødig — og han maa have alt det Bedste, som Huset formaaer!

Mad. Meier. Ih, det forstaaer sig!

Meier. Men, Hilleskam! nu husker jeg først det: paa den Maade kommer vi nok ikke paa Bal i Aften.

Mad. Meier. Er det dog ikke en Ynk? Og jeg havde nu saadan glædet mig til den Herlighed!

Meier. Jeg med! jeg med!

Mad. Meier. Jeg kan sige: jeg har aldrig havt større Lyst til at danse!

Meier. Og jeg havde ordentlig øvet mig baade paa Skubkar og Aattetal og Minuet og Valts, netop for ret at vise mig ved Ballet!

Mad. Meier. Og nu bliver der intet af hele Dansen; det kan dog ogsaa ret crepere En!

Meier. Men hvad skal man sige? —

Mad. Meier. Naar det ikke kan være anderledes —

Meier. Saa faaer man finde sig deri; skiøndt, ærgerligt er det! (Julie kommer med Lys).

Mad. Meier. Ja tilvisse!

Meier. For at trøste os, maae vi betænke, at det er en god gammel Ven, som vil glæde sig over at see os igien.

Mad. Meier. Som vi glæder os over at see ham!

Julie (sagte): Saa er Henry da nu i Strasburg!

Meier (har taget sine hvide Handsker af): Altsaa, Moerlille, lader vi den Fugl flyve! jeg tænker ikke engang mere paa Bryluppet og Ballet.

Mad. Meier. Jeg ikke heller. Jeg har alt forvundet min Sorg; men jeg vil dog blive i al min Stads.

Meier. Fornøielsen kan sagtens staae tilbage for Venskab.

Julie. Jeg hører nogen komme op ad Trappen.

Meier. Pas paa: det er Cabanel!

Julie. Skal jeg lyse ham?

Mad. Meier. O ja, giør det!

Meier. Der er han! jo, det var dog ganske rigtig ham! Naa, velkommen! velkommen!

Femte Scene.

De Forrige. Cabanel.

Mad. Meier. Velkommen! velkommen! tusinde Gange velkommen!

Cabanel. Tak! inderlig Tak! God Aften, mine gamle — mine sande Venner! — God Aften, min egen lille Julie! — Hvordan lever I allesammen? Men jeg behøver jo ikke engang at spørge derom: Sundheden staaer malet i Jeres Ansigter. (til Meier): Du seer ligesaa rask ud som sædvanlig — gamle Moder er bestandig smuk og god — og Tøseungen — For Dievlen! det er jo ikke længer noget Barn — det er en fuldvoxen Ungmø, smuk som en Engel!

Julie. Hvor de Militaire dog altiid ere artige!

Meier. Saa Du kan ingen Forandring see paa mig?

Cabanel. Paa Dig? nei, Du er altiid den samme gamle Hugaf!

Meier. Jeg kan just heller ikke klage, naar jeg undtager lidt Hoste, lidt Gigt, lidt Podagra —

Cabanel. Det husker os netop paa, at vi har været unge. Men hvad seer jeg?! har I pyntet Jer for at tage imod mig? Hvad skal de Ceremonier til?

Mad. Meier. Aa nei, det var ikke for Dem vi pyntede os; det var for nogle Andre, som nu ikke

faaer den Stads at see; men siden vi nu engang vare pyntede, saa vilde vi dog blive som vi vare.

Cabanel. O, I gode gamle Venner! Vi har nu ikke seet hinanden over i to Aar — og sandt er det: mig synes ikke de sidste tyve Aar har giort mindste Forskiel paa Jer!

Meier. Jeg er endnu ligesaa lystig som før!

Cabanel. Og Din Kone ligesaa mild og god!

Meier (halvsagte): Og jeg ligesaa forlibt i hende — men tys! lad hende ikke mærke det!

Mad. Meier. Aa, jeg veed det ret godt!

Cabanel. Jeg mærker nok, I ere stadige i Jeres Forsæt: I har svoret paa, at være lykkelige Jeres hele Liv igiennem.

Mad. Meier. Saalænge vi kan.

Cabanel. Hør nu: jeg bruger ingen Omstændigheder: giv mig et Glas Viin, inden jeg gaaer og giver Ordre i Henseende til Indqvarteringen.

Mad. Meier. Paa Timen! — Bordet hid, Julie! Bordet hid! (Fruentimmerne sysle med Borddækning o. s. v.)

Meier. Ja, Du tager jo dog Qvarteer hos os?

Cabanel. Det forstaaer sig! — dersom Jeller vil have mig?

Meier. Det var en god Snak, den!

Mad. Meier. Hvad har vi nu at byde Captainen, Julie?

Cabanel. For det første trænger jeg ikke til andet end et Glas Viin.

Julie. Vinen er her.

Meier. Og den, som god er, uden at rose mine egne Varer! (han skienker). Naa, velkommen endnu engang! (han klinker med Cabanel).

Mad. Meier. Ja, velkommen!

Cabanel (drikker). Tak! Tak!

Meier.

Vise.

I.

Tøm ud Dit Glas! giør mig Beskeed!
ved Flasken svigter Venskab ikke!

Broder, klink! kom og lad os drikke!
Hil være Fryd og Munterhed!
Leve de Gode!
o, de forskiønne Jordens Klode!
de giøre den til Paradiis!
vi klinke for dem! denne Viis
er den fortreffeligste Mode!

2.

Bacchus er Glædens milde Gud!
ved Druens Saft han Fryd fremtryller!
Sorgens Sky han i Haabglands hyller!
Tilliid fremspirer paa hans Bud!
Leve de Glade!
Rankernes Løv blàndt Rosenblade
snoer om vor Tinding Glædens Krands!
Elsk Druer og Piger og Dans,
og ene Lasten vil vi hade!

3.

Skaal for min Ven! Skaal for min Mø!
Skaal for min Konge og hans Rige!
Sign dem, Gud! giør dem lykkelige!
Glad vil jeg for dem Alle døe!
Troskab og Ære!
Maalet de for vor Idræt være,

saa er' vi froe hvordan det gaaer!
frimodigt vort Hierte da slaaer!
stedse vi lykkelige ere!

(D'Alayrac).

Meier. Vor Vens Skaal! han stadfæster Visens Ord: Troskab og Ære! (Alle klinke med Cabanel).

Cabanel. Saa! nu Tak for mig til i Aften! Men det er sandt, mine Venner: jeg er bange for, at I kommer til at bie længe paa mig, thi maaskee jeg bliver først sildig færdig med alt hvad jeg har at tage vare.

Meier. Først sildig, siger Du? Hør bare, hvor lykkelige vi ere, Moerlille! Saa kan vi baade have den Glæde at tage imod vores gode Ven, og tillige more os med at tage paa Bal!

Mad. Meier. Ja, Du har Ret, Mand! Du har Ret.

Cabanel. Hvad! vil I paa Bal?

Mad. Meier. Ja, mæn vil vi saa! Seer De, Hr. Captain, just da De kom, stode vi færdige, jeg og min Mand, til at tage afsted. Der holdes et

ſtort Bryllup, hvortil baade vi og mange, mange andre af de allerfornemſte Familier ere indbudne. Min Mand havde ret ſpidſet ſin Næſe paa at more ſig, og jeg kan ſige Dem: i Førſtningen blev han ganſke modfalden, dengang han hørde at han ſkulde blive hiemme!

Meier. Ja, og min Kone var ganſke vrippen! — men det gik dog ſnart over med os begge to.

Cabanel. Et Bal? et Bryllup, ſiger I? det er herligt! jeg er med! Saaſnart jeg har beſørget mine Forretninger, indfinder jeg mig i Brudehuſet ſom en reiſende Medlem af det høiſtærede Selſkab, og for gammelt Bekiendtſkabs Skyld bliver jeg ſagtens velkommen, endogſaa uden videre Omklædning.

Meier. Det ſvarer jeg for. Det er Borgemeſterens Datter, ſom har Bryllup med en Commerceraad.

Cabanel. O, jeg kiender dem!

Mad. Meier. Men, Faer, kanſkee trænger Captainen til at hvile ſig, iſtedet for at tage Deel i vor Natteſviir.

Cabanel. Hvad ſeer De mig an for, Mada-

me? en Soldat siger aldrig Nei, hverken til en Bataille eller til et Bal!

Vise.

1.

Jeg iler fro til festligt Lag,
hvor Glædens milde Stierne blinker,
men ogsaa rask til blodigt Slag,
naar Pligten mig til Kampen vinker!
Blandt Farer, Kugleregn og Liig
mit Liv svandt hen i Kamp og Krig;
derfor Soldat jeg er!
Skiøndt Død og Rædsler er mig nær,
min Stand, jeg elsker Dig!

2.

Blandt Vaabenbrag og Krigens Larm
henrandt min bedste Ungdoms Dage;
derfor med dobbelt Fryd min Barm
hvert venligt Indtryk kan modtage!
Ja, troe mig, Venner, dette Bryst
slaaer høit for hver en skyldfri Lyst!
Jeg hylder glad hver Fryd!
thi Pigens Smiil og Glassets Lyd
er meer end blodig Dyst!

(Kuntzen).

Jo, jo! troe mig, jeg skal være rask Fyhr paa Ballet, og fornye Bekiendtskabet med alle Byens Skiønheder.

Meier. O, Din Skielm! paa Din Alder! —

Cabanel. Paa min Alder, siger Du? Veed Du da ikke, at et Soldaterhierte, som er deelt imellem Ære og Kierlighed, ældes aldrig?

Meier. Du mener kanskee, at fordi Venus og Mars vare gode Venner i gamle Dage, er det en afgiort Sag, at Kierlighedsgudinden maa holde med Krigsgudens Sønner?

Cabanel. Naturligviis!

Meier. Ja, naar I Herrer bare ikke lover mere, end I kan holde!

Mad. Meier. Min lille Julie! meget længe skal vi ikke blive ude.

Julie. O, De er altfor god. Jeg har nok at tage vare; for det første har jeg Captainens Værelse at ordne.

Mad. Meier. Jeg behøver ikke at bede Dig om at lave alting paa bedste Maade: Du har saa des-

uden megen Godhed for Dragon=Regimentet fra Champagne!

Julie. Hvor kan De dog nænne at giække mig saaledes!?

Mad. Meier. Hr. Captain!

Cabanel. Hvad befaler?

Mad. Meier. Har De bragt Regiments=Musikken med Dem hertil?

Meier. Et kiønt Spørgsmaal! det hørde Du jo nok før.

Mad. Meier. Da De var her forrige Gang, stod der en lille Piber ved Regimentet, som hed Henry?

Cabanel. Henry?

Mad. Meier. Ja; er han endnu hos Dem?

Cabanel. Det troer jeg! han har været ved Regimentet fra Barnsbeen; det er en prægtig Knøs, kiæk, vittig, kiøn! Det er ikke længe siden, han fik hele Garnisonen til at tale om sig, den Knægt!

Mad. Meier. Hvorledes det?

Cabanel. Da baade vi Officierer og alle Andre holder meget af ham, saa kommer han allevegne omkring; hvad skeet? han erobrer en ung Enke, og hun vilde partu skille os ved vores lille Piber!

Julie (sagte): Hvor mit Hierte banker!

Cabanel. Det gialdt hverken om mere eller mindre, end et meget fordeelagtigt Givtermaal.

Mad. Meier. Og han afslog det?

Cabanel. Reent ud!

Julie (sagte, med levende Glæde): O Gud! —

Cabanel. Jeg giorde Alt hvad jeg kunde, for at faae ham til at slaae til — thi jeg har virkelig megen Godhed for Knøsen —

Mad. Meier. Det skal De have Tak for!

Meier (halvsagte): Nei, hør bare!

Cabanel. Men alle mine Overtalelser nyttede ikke; baade jeg og Enken fik en lang Næse! Ventelig maa han have sig en lille Dulcinea i Baghaanden; thi disse unge Soldater — jeg troer dem ikke over en Dørtærskel!

Mad. Meier. Og han er nu kommen her til Strasburg med Regimentet?

Cabanel. O ja; det lød ordentlig, som om han længedes efter at komme her.

Julie (røbende sig): Længedes han virkelig efter at komme her, Hr. Captain?

Meier. Men siig mig engang, Moerlille: hvad er det for Optøger Du har for med en ung kiøn Piber? Jeg skulde dog aldrig troe —!

Mad. Meier. Hvad behager?

Meier. Tag Du Dig i Agt, at det ikke gaaer Dig ligesom den unge Enke, at Du bliver skudt i Piberen!

Mad. Meier. Er Du jaloux, min lille Mand? ha! ha! ha! det fornøier mig!

Meier. Saa? fornøier det Dig?

Cabanel (leende): Sandt at sige, mig med!

Mad. Meier. Du kunde jo aldrig sige mig nogen større Compliment! Men vær Du kun ellers

ganske rolig; det er en Sag, som slet ikke angaaer Dig.

Meier. Heller ikke Dig?

Mad. Meier. Hverken Dig eller mig!

Cabanel (leende): Hører Du nu?

Meier. Er det ogsaa vist, Moerlille?

Mad. Meier. O ja; naar man er tredsindstyve Aar, har det ingen Fare mere med Kierligheden. Jeg er slet ikke jaloux paa Dig.

Cabanel. Hun giør Nar af Dig, og hun har Ret!

Meier. Det veed jeg nok; det har hun altiid. Men skal vi nu ikke tænke paa at komme afsted?

Mad. Meier. Jo, lad os det — lad os det! jeg har længe været færdig. (hun tager Handsker og Vifte).

Cabanel. Vi følges ad.

Mad. Meier. Farvel saalænge, min lille Julie!

Julie (sagte): Kiere Madame! han er her i Byen!

Mad. Meier (sagte til Julie): Hvad er der, Barn? (høit): Gaae I to i Forveien ned til Vognen, Børn. Jeg har et Par Ord først at tale med Julie.

Meier (til Cabanel): Nu, saa kom da! (Han tager Cabanel om Livet, og synger Omqvædet af sin Vise):

Troskab og Ære!
Cabanel (stemmer i med): Maalet de for vor Idræt være!
saa er' vi froe, hvordan det gaaer!
frimodigt vort Hierte da slaaer!
stedse vi lykkelige ere!

(De gaae ud).

Siette Scene.

Madame Meier. Julie.

Mad. Meier. Naa, hvordan er det fat, Pigebarn? hvad er Du bange for?

Julie. Jeg skammer mig næsten ved at sige det: — for mit eget Hierte!

Mad. Meier. O, Gud naade mig for Dig, Din lille Stakkel!

Julie. Dengang Henry var langt borte, kunde jeg ikke lade være at tænke paa ham — nu er han mig saa nær — han kunde maaskee falde paa at komme her i Aften, mens jeg er ene — og det giør han ganske vist!

Mad. Meier. Nu? og hvad saa?

Julie. Og saa kunde jeg let bryde mit Løvte, og lade ham slippe ind; derfor beder jeg Dem, kiere Madame: spær mig inde!

Mad. Meier. Skal jeg spærre Dig inde? Jeg forstaaer Dig, lille Tosse! Jeg skal lukke Døren i Laas, tage Nøglen med mig, og Du vil ikke tale med Henry, førend Du er vis paa, at han fortiener Din Kierlighed. Stakkels uskyldige Glut! hvad hun er mistroisk mod sit eget Hierte! — Kys mig engang; jeg har en Ahnelse om, at Du snart bliver lykkelig. Captain Cabanel holder af Din Henry; pas Du paa, alting kan endnu blive godt. Naa, jeg lukker Døren i Laas — slaae Du selv Skudden for. Vare alle Piger saa forsigtige, saa fik alle Elskere og Courtisaner

en lang Næse! men Ulykken er: Pigerne nuomstunder lukker Dørene heller op end i! (hun gaaer).

Syvende Scene.

Julie (allene):

Godt! kommer han nu, saa kan jeg, Gud skee Lov, ikke engang lukke op for ham, om jeg endogsaa vilde! Ph! nu er jeg meget roligere. Det koster noget at giøre saadant et Offer, men — det har dog ogsaa sin Løn! man bliver strax saa let om Hiertet!

Aria.

O, trodser, I Piger, ei Amors Magt!
Hiertet er svagt! Hiertet er svagt!
Lad os af vort Mod ei bramme:
snart staaer Pigens Bryst i Flamme!
Er' vi ene med den vi har kier,
Faren stedse, desværre, er nær!
O, trodser, I Piger, ei Amors Magt!
Hiertet er svagt! Hiertet er svagt!
Det ømme qvindelige Hierte,
tilliidsfuldt, er ukiendt med Svig;

det røres let! nagende Smerte
siden giør Pigen ulykkelig!
Thi lad os af vort Mod ei bramme:
snart kan Amors Pile ramme!
O, trodser, I Piger, ei Elskovs Magt!
Hiertet er svagt! Hiertet er svagt!

(Schulz).

Nu maa jeg allerførst have Captainens Værelse sat istand. — (Der bankes). — Mig synes, jeg hørde noget? Om det var Henry!? — (sukkende): Ak nei! han kommer vist ikke — han tænker vel ikke engang paa mig! — Hvad er det? der er nogen, som banker paa Gadedøren! — Jeg vil flytte Lyset længer bort, og see hvem det kan være. — (Hun gaaer til Vinduet, uden at aabne det, og seer igiennem Ruderne). Det er saa mørkt; jeg kan ingenting see! (Man hører, at der nede paa Gaden blæses paa Tverfløite). — O, det er ham! det er ham! Naar jeg aabnede Vinduet ganske, ganske lidt, saa kunde jeg dog i det mindste see ham! (Hun aabner Vinduet paa Klem, og titter ud). Herregud! hvad skal jeg dog giøre? tale til ham — nei, nei! det bør jeg ingenlunde! det gaaer slet ikke an! — men lade ham gaae bort igien, uden at sige et eneste Ord til ham, det kan jeg jo dog heller ikke.

Attende Scene.

Julie. Henry (i Førstningen udenfor Vinduet).

Henry (synger):

Hør mig, min elskte Pige!
Mirontontonton Mirontaine!
saa langsomt sig monn' snige
de Aar, som runde hen!
Nu er jeg her igien!
O, hør Dit Hiertes Ven!
Min evigelskte Pige!
Mirontontonton Mirontaine!
Velkommen Du mig sige!
O, hør Dit Hiertes Ven!
(Marlboroughs Vise).

Julie. Hans evigelskte Pige! ja, det klinger kiønt nok; men ikke at lade mig høre fra sig i hele to Aar! — nei, nu bliver jeg først for Alvor vred! — Jeg vil slet ikke tale til ham. (hun siger ud af Vinduet): Hvem er der? er der nogen?

Henry (udenfor): Det er mig, min Julie!

Julie. Hvad for en Mig? jeg kiender ingen Mig!

Henry (som før): Det er Din Henry! Luk op!

Julie. Jeg har ingen Henry! havde jeg det, saa vilde han nok have ladet mig høre fra sig.

Henry (som før): O, Du elsker mig endnu, det hører jeg! Luk endelig op!

Julie. Nei, det gaaer ikke an.

Henry. Hvorfor ikke? Længes Du da ikke selv efter at see mig?

Julie. Jo — nei — nei, nei — jo! Men jeg er indelukket! Døren er i Laas! (Hun slaaer Skudden fra, og vrikker ved Laasen; vranten): Herregud dog!

Henry (udenfor): Ikke andet! En Soldat lader sig ikke skræmme af saa lidt! Jeg kan klattre som et Egern!

Julie (seende ud af Vinduet): Min Gud! han kravler langs opad Muren! — Nei, Henry! lad være! lad være! — hold Dig fast ved Skuret! — Jeg vil ikke have det! — Du kan støde Dig!

Henry (udenfor): Ah, jeg skal nok komme op!

Julie (som før): Hvilket Bovestykke! en heel Etage!

Henry (som før, meget høit): Au! nu glider jeg!

Julie (forskrækket, i det hun rækker sig langtud af Vinduet): Ah! Hold Dig fast ved mig! hold Dig fast ved mig! — Tag mig om Livet, Henry! tag mig om Livet!

Henry (springer ind). O, min bedste Julie! saa seer jeg Dig da omsider igien!

Julie. Men ih nu! Hvad er det dog ogsaa jeg giør?! Jeg, som havde ladet mig lukke inde, netop for at undgaae at see Dig!

Henry. For at undgaae at see mig!

Julie. Være ganske ene i Huset med Dig —

Henry. O, min bedste Pige! denne Frygt og den Deeltagelse Du nylig viisde mig, o, den siger mig tydelig det, jeg saalænge har ønsket at høre af Din Mund: at Du elsker mig!

Duet.

Julie.

Troer Du det at fortiene?

Henry.

Ja! mit Hierte jeg kiender!

Julie.

Elsker det mig allene?

Henry.

O! for Dig kun det brænder!

Julie.

Evig tro Du mig —

Henry (afbryder hende):

— Bliver!

Julie.

Jeg skal være Din —

Henry (som før):

— Min Glæde!

Julie.

Ærligt Løvte Du —

Henry (som før):

— Giver!

Julie.

Intet bryder vor —

Henry (som før):

— Vor Kiædel

Begge *).

Kom! min Arm lad Dig trykke,
Elskede, til mit Bryst!
Leve med Dig er Lykke!
døe ved Din Barm var Lyst!

Henry.

Dig min Siel kun begiærte!

Julie.

Du indtaer mine Tanker!

Henry.

Haanden læg her paa mit Hierte!

Julie.

Hvor i Din Barm det banker!

Henry.

Evig tro Du mig —

---

*) Oversætteren af Lilla, Olbingen Hr. L. Knudsen, tilgive mig, at jeg tilligemed Martinis fortryllende Musik til nærværende Duet har taget mig den Frihed at bruge de efterfølgende smukke Linier af hans Oversættelse, da jeg intet veed at skrive, som fuldkomnere kan udtrykke Compoaistens Aand og ømme Melodie.

N. T. Bruun.

Julie (afbryder ham):

— Bliver!

Henry.

Jeg skal være Din —

Julie (som før):

— Min Glæde!

Henry.

Ærligt Lovte Du —

Julie (som før):

— Giver!

Henry.

Intet bryder vor —

Julie (som før):

— Vor Kiæde!

Begge.

Kom! min Arm Dig lad trykke,
Elskede, til mit Bryst!
Leve med Dig er Lykke!
Doe ved Din Barm var Lyst!

(Martini).

Julie. Dersom nogen kom, og fandt os her ene sammen —

Henry. Vær rolig, bedste Pige! troe mig: Din Ære er mig kierere end Livet!

Julie. Ja, men at være ene paa denne Tiid, især med en Soldat! —

Henry. O, et eneste advarende Ord fra en elsket Piges Læber reiser baade Brystværn og Pallisader imellem hende og en ærekier Karl!

Julie. Men om nogen traf Dig her —!

Henry. Oh, alting er i sin Orden! Jeg har passet at faae et Ærinde til Captain Cabanel; (leende): Jeg veed meget godt, at han ikke er her; thi jeg saae ham selv følge Dit Herskab til Vogns; men det er det samme: jeg er kommen her for at tale med min Captain, og jeg bier paa ham til han kommer!

Julie. Men endnu engang: siden jeg er indelukt, saa gaaer det ikke an, at Du bliver her; hvordan skulde Du være kommen ind?

Henry. Ih nu, saa smutter jeg bort, naar vi mærker Uraad! Men jeg beder Dig, søde lille Julie, lad os dog ikke spilde den kostbare Tiid med saadan Hverdagssnak!

Julie. Jeg ryster som et Espeløv!

Henry (sætter sig paa Bordet): Nu viger jeg ikke af Pletten! — Men veed Du vel, Julie, at dersom vi ikke allerede havde sluttet Fred, saa kunde jeg fristes til at skiænde en Smule paa Dig?

Julie. Saa? og hvorfor det?

Henry. Du vilde ikke give mig mindste Haab — ikke engang tage Afsked med mig, dengang vi skiltes ad for to Aar siden!

Julie. Oh, det gik Dig just nok ikke meget til Hiertet! I de samfulde to Aar har Du slet ikke ladet mig høre fra Dig — slet ikke spurgt til mig!

Henry. Ikke spurgt til Dig? jo, tit og mange Gange!

Julie. Hvorledes det da?

Henry. Min gode Ven Dalner, som boer her tæt ved Jeres, lod mig hver Postdag vide, hvordan Du levede. Jeg har just nogle af hans Breve hos mig; de ere Svar paa mine, og maaskee kan de dog tiene til min Retfærdiggiørelse. — See her — læs selv — saa skal Du see! (Han læser):

„— Hvad Julie angaaer, saa bliver hun Dag „for Dag smukkere; men dersom Du virkelig elsker „hende saa høit som Du siger, saa sæt Dig ikke imod „hendes Lykke. Hr. Meier og hans Kone har megen „Godhed for hende, og saasnart der melder sig en Bei„ler, med hvem hun kan blive lykkelig, vil de vist ud„styre hende som deres eget Barn. Din Kierlighed „derimod vilde kun have sørgelige Følger for den stak„kels Pige. Jeg taler derfor heller aldrig til hende „om Dig, hvormeget Du end beder mig derom."

Og her er et andet — læs det med! (han læser):

„Søg at glemme Din lille Julie; sagtens vilde „jeg selv tabe derved og ikke saa tit faae Breve fra „Dig; thi det lader næsten som Du ikke skriver mig „til, uden for at tale til mig om hende. Endskiøndt „jeg vel ikke burde, kan jeg dog ellers melde Dig een „Ting til Din Trøst, og det er: at jeg meget ofte fra „mit Vindue hører hende synge den Romance, som Du „har lært hende; og tager jeg ikke feil, saa lægger hun „endnu varmere Udtryk i den, end nogensinde før."

Julie (med bliid Forvirring): Da har jeg dog ikke siunget meget, siden Du reisde!

Henry. Ikke? — Men hvad har min Julie nu at svare paa dette?

Julie. Kiere Henry! jeg kan ikke mere tvivle om Din Kierlighed! men det bedste Beviis Du kan give mig derpaa, er ikke længer at sætte mit gode Navn og Rygte i Vove, men gaae Din Vei.

Henry. Bare Romancen først!

Julie. Nu vel! vil Du saa gaae?

Henry. Ja!

Julie. Og det strax?

Henry. Det lover jeg; men syng bare!

Julie.

Romance.

1.

Dybt i vort Hierte
kan vi fornemme
Kierligheds Stemme,
alvældig, mild!
snart Fryd, snart Smerte
huld den fremkalder;
og for hver Alder
straaler dens Ild!

Begge.

Dybt i vort Hierte
kan vi fornemme
Kierligheds Stemme,
alvældig, mild!

Henry.

2.

Kierligheds Kiæder
tæt os omslynge;
aldrig de tynge
det unge Bryst!
skyldfrie Glæder
Hiertet de skienke!
Kierligheds Lænke
er salig Lyst!

Begge.

Kierligheds Kiæder
tæt os omslynge;
aldrig de tynge
det unge Bryst!

(Paesiello).

Julie. Romancen er ude; og nu— nu gaaer Du, Henry!

Henry. Et Ord — en Mand! Farvel, min søde Pige! vi sees snart igien!

Julie. God Nat, kiere Henry! — Men, o Himmel! hvad hører jeg! — Gadedøren bliver aabnet! Jeg er ulykkelig! For Guds Skyld, Henry! see at komme bort!

Henry. Ja, hiertelig gierne! men ad hvad Kant?

Julie. O, min Gud! Døren er lukket, og Vinduet —

Henry. Ja, naar man skal giøre sin Retirade ud af et Vindue, saa maa man fare med Lempe, og ikke saaledes over Hals og Hoved! Desuden: løbe Storm, det giver en Soldat altiid gierne — men retirere? fy!

Julie. Saa lad dem dog i det mindste ikke finde Dig! Skiul Dig! skiul Dig!

Henry. Skiule mig? ja, hvor?

Julie. Her — under Bordet — skynd Dig!

Henry (kryber ind under Bordet): Naa — her sidder jeg da!

Niende Scene.

Henry (under Bordet). Julie. Hr. og Madame Meier.

Julie. Allerede tilbage?!

Meier (vranten): Ja, mit Barn, ja, ja!

Mad. Meier. Ja, her har Du os igien, min lille Julie!

Julie. Blev der da intet af Ballet?

Meier. Ih jovist! de ere i fuld Hoppen derhenne!

Julie. Men hvad fattes Dem? De seer saa fortredelige ud begge to.

Meier. Hvad disse Modedukker nuomstunder ere noget tosset Kram!

Vise.

I.

Det er de rette Pimperniller!
aldrig jeg Mage til dem saae!
Fanden maa blive klog herpaa!
Giæk med os Gamle de kun spiller!

Aldrig saasnart man nærmer sig,
før de begynde paa at fnise!
(meget venlig til sin Kone):
Da, lille søde Moer! jeg Din Maneer maa prise!
Hvis jeg til Kone fik en slig! —
nei, nei! jeg siger Tak for mig!

2.

Og hvor de flanevorne Stakler
maie sig ud med Flor og Stads!
Alt hvad de tænke paa er Fias,
Bal, Maskerade og Spektakler!
Den maa sig prise lykkelig,
som de et naadigt Nik vil give!
Men siden giêr de Kiøb, og Pebermøer blive!
Gud naade den, som faaer en slig!
Nei, nei! jeg siger Tak for mig!
(Gaveaux).

Mad. Meier. Du taler nu om Pigerne, lille Mand; men de unge Herrer ere saamæn ikke et Haar bedre!

Julie. Hvad er der da hændet?

Mad. Meier. Hør nu bare. Jeg kan just ikke sige jeg er saa overmaade indtaget af Dans, især

paa de senere Aar; men siden jeg var kommen paa Bal, saa vilde jeg dog ogsaa have mig en Svingom, det er naturligt. Naa da, jeg stiller mig hen iblandt de andre Damer, og venter paa, at der skal komme en Chapeau, og tage mig op; men hvad mener Du, Julie? — ja, jeg ærgrede mig ogsaa saa jeg var færdig at blive sort! —: Alle baade Damer og Cavalerer seer paa mig fra Top til Taa, hvidsker hinanden i Ørene og beundrer min udsøgte Paaklædning, kan jeg tænke — men ikke en eneste af alle de unge Spottegiøge skal være den, der tager mig op til en Dans! tænk engang!

Julie (forlegen): Er det muligt?

Henry (under Bordet): Ih! Det er fast utroligt!

Mad. Meier. Utroligt, siger Du? det er saa sandt som jeg staaer her! Nu kan Du da sagtens tænke Dig, at jeg blev ærgerlig i mit Sind, og efterat jeg havde staaet syv lange og syv brede og harmet mig over de Andres Hanedans, saa gik jeg hen til min Mand!

Meier. Ja, og jeg var ligesaa kied af den Hurlumhei som Du, Moerlille!

Julie. Har Herren da heller ikke faaet danset?

Meier. Jeg vil være et Skarn, om jeg kom til at giøre et eneste Pas!

Henry (som før): Ikke engang en lille Chassé?

Julie (sagte til Henry): Tys dog!

Meier. Nei, ikke engang en lille Chassé! — Jeg kommer hen til Ballet; — Du veed, Julie, jeg er altiid lystig af mig, og dengang jeg hørde den raske Musik med Trommer og Clarinetter, saa blev jeg det endnu mere. Først bliver jeg staaende blandt en Flok unge Pigebørn — ja, der var mange velsignede Glutter, det kan jeg ikke nægte! Og saa havde de næsten ingenting paa, de transparente smaa Stakler! — det var virkelig den bedste Fornøielse jeg havde paa Ballet! — Naa, hvad har jeg at giøre? jeg fæster mine Øine paa en kiøn lille Blondine, gaaer hen til hende, skraber ud det bedste jeg har lært, og rækker hende meget ziirlig mine to Fingerender. Men saa mimrer hun imellem Tænderne: „Jeg er sandelig engageret til hver en Dans lige til i Morgen tidlig, og De indseer selv —" — Ih, Gud bevare's, hierte Jomfrue! svarer jeg meget høflig og galant: det være langt fra mig at ville komme nogen anden i Forkiøbet!

— „Det seer De heller ikke ud til!" svarede hun ganske spodsk. — Tak for den Skose! tænkde jeg ved mig selv: den var god! Og derpaa henvendte jeg mine Tanker til en lille bruunøiet Tøs, og spurgde hende, om hun ikke lystede en Dans? „Jeg danser aldrig med andre end min Cousin," læspede hun, og pegede i det samme paa en lille puddret Pikkelhering med en Hanekams=Toupee, der var høiere end hele Karlen. Ja, ja da, tænkde jeg, og gik hele Kredsen rundt; men hvor jeg kom fik jeg samme Svar! Vil I ikke danse med mig, I unge Tøiter, saa kan I lade være! mumlede jeg ved mig selv: der er sagtens Piger til, som har bedre Forstand! Nu kom jeg da til En, som lod til at have traadt sine Børneskoe; jeg tog min smukke Daase op, bød hende først en Priis, for at indlede Samtalen, og spurgde hende derpaa sans=façon, om vi ikke skulde slaae vore Pialter sammen i en Contradans? Men kom der og bid Skeer itu! — „De spøger nok, min Herre!" sagde hun. — Nei, saamæn giør jeg ikke, sagde jeg. — „En Mand paa Deres Alder danse! hi! hi! hi!" sagde hun. — Paa min Alder? sagde jeg; aa, jeg kan forsikkre Hende, min Moer, at i min Tiid var jeg en Danser af første Skuffe, og naar jeg vil, saa kan jeg endnu — „Det kan gierne være, min Herre," sagde hun; „men De

maa forlade mig! jeg forstaaer mig ikke paa den Slags Dans, som var Mode i Keiser Carl Magnusses Tider!" — Og saadan gik det allevegne! Der har Du en Beskrivelse over hele Ballet!

Henry (som før): Ha! ha! ha!

Meier (til Julie): Hm! mig synes dog ikke, det er saameget at lee ad.

Julie. Jeg leer ikke, Herre, og jeg er heller slet ikke oplagt dertil.

Meier. Ja, jeg ikke heller; for, reent ud sagt: jeg er ganske ærgerlig i min Paryk!

Mad. Meier. Det kan man nok have Aarsag til! At pynte sig saa næt for ingen Verdsens Ting! Nei, man maa sige, hvad man vil, da gik det ganske anderledes til i mine unge Dage! dengang vare Cavalererne poleerte — men nu, nu er det nogle Tværdrivere!

Henry (som før): Da ere dog somme af dem lystige nok!

Meier (til Julie): Vist ikke! det har ingen ret Art! — Nu drikker Mandfolkene jo endogsaa The-

vand paa Bal — Gud forlade dem deres slemme Synd! (Han skienker af Vinen, som staaer paa Bordet).

Henry (sagte): Gid jeg havde en Slurk med!

Mad. Meier. Nei, Julie, nei! der er en Forskiel som Nat og Dag!

Aria.

I min Ungdoms Dage
Verden var galant!
Nu jeg maa beklage,
det er bare Tant!
Dengang var der Folk som Dukker!
Hver var saa næt,
flink og adræt!
og hvert Ord var sødt som Sukker!
Den Tiids Ungdom slog Sparto
til vor! jo, jo!
Ak! over Verden nu jeg sukker!
vor Ungdom er ei meer galant!
nu er det Tant!
Da blev jeg kaldt: „min lille Dukke!
„min Glut! min Høne! og min Smukke!"
Men kom nu! nei, nei, nei, nei!

slige Ord jeg hører ei!
Vore Dages Cavalerer
kiende ei Galanteri!
Damerne de lorgnerer!
Ak! det er forbi! forbi!
Være fri og fræk,
Hanekammen purre,
sig paa Hælen snurre,
det kan hver en Giæk!
De som Bræmse surre
Folk om Ørene!
Sligt jeg ikke gider see!
O vok, o vee! o vok, o vee!
(Schulz).

Meier. Min Kone har, faae mig Skam, Ret! nei, i min Tiid — hu! Hillebedskemæn! vi vare nogle ganske andre Karle, det vare vi!

Julie. Hvad skal man giøre! Man maa finde sig i Verden, som den er. Men vil De ikke gaae ind i Sovekammeret og klæde Dem af? Al den Stads maa dog genere Dem.

Meier. Aa nei! Naar Cabanel ikke finder os paa Ballet, saa kommer han vist her. — Bring Du imidlertiid kun Aftensmaden op, Julie.

Julie. Herop?!

Mad. Meier. Ja; vi vil spise her.

Henry (som før): Jeg kunde ogsaa have lidt Appetit!

Julie (sagte): Hvordan skal han dog slippe ud!? (hun gaaer).

Tiende Scene.

Meier. Madame Meier. Henry (under Bordet).

Meier. Længe bliver vores gode Cabanel vist ikke ude; Klokken er mange.

Mad. Meier. Det var den Gang jeg kom paa Bal! det skal jeg vist huske! Jeg har endnu aldrig været værre bestædt!

Meier. Ja, jeg ikke heller!

Henry (som før): Ja, jeg ikke heller!

Mad. Meier. Aa, et Mandfolk kan dog aldrig komme i saa slem Forlegenhed som et stakkels Fruentimmer; han kan altiid rede sig bedre fra Sagen.

Henry (som før): Det er ogsaa det jeg haaber!

Meier. Naa, naa, Moerlille! nu er det jo ikke værd at tænke mere paa det. Har det Skarnspak giort lidt Nar af os, saa har vi dog sagtens det, der kan trøste os over vort Vanheld. (Han drikker et Glas Viin). Veed Du ikke nok, hvad der staaer i Visen? —:

Vise.

1.

Den, som er klog, leer ad Tossernes Spot!
og jeg er viis, naar jeg morer mig godt!
Den er en Daare, som vil græde!
Jeg hylder Latter og Glæde!
Jeg mod hver Ærgrelse veed Medicin,
naar jeg kan synge og har Viin!

2.

Jeg paa hver Sorg og hver Kummer faaer Has,
naar jeg af Viin først har tømt en Snees Glas!
Vor Herre lider Mismod ikke;
derfor han vil vi skal drikke!
Til Sindets Lægedom og Medicin
skabde han Piger, Sang og Viin!

3.

Nyder da Glæden, imens I den har!
tøm dens Pokal, men paa Draaberne spar!
thi Skade, ingen er os Borgen,
at den gienſmiler i Morgen!
Dog, mod hver Kummer vi har Medicin,
naar vi har Piger, Sang og Viin!

(D'Alayrac).

Din Skaal, Moerlille! (han drikker).

Mad. Meier. Du har snart forbundet Din Modgang!

Meier. Giør Du det samme! For Pokker! hvad er det værd at tage Glæden paa Borg hos Andre, naar man kan finde den hos sig selv?

Mad. Meier. Du har saamæn Ret!

Meier. Hillebød! jeg faaer et ypperligt Indfald! — ja, den Viin, den Viin, den giver Folk altiid herlige Ideer! — Man skal dog ikke kunne sige om os, at vi har ladet Aftenen gaae hen, uden at have havt nogen Plaseer og Fornøielse!

Mad. Meier. Hvad stikker der Dig nu, Mand?

Meier. Det skal Du ret strax faae at vide, Moerlille! Men først vil vi dog lukke Døren. — See saa! — Det gaaer nok an, at man sommetider giør sig lidt gal, men man maa dog altiid være saa klog at skiule sine Galskaber og Smaaløier for Andre.

Henry (som før): Javist er det en god Forsigtighed! Men hvad Fanden mon Manden har i Sinde?

Meier (til sin Kone): Giætter Du det ikke? (Han spænder sin Kaarde af, og lægger den paa Canapeen).

Mad. Meier. Ih nei!

Meier. Ja, det er ikke at undre over; thi det er ogsaa saa længe siden! (han vinker ad hende med een Finger): Min Høne!

Mad. Meier. Hvad vil Du mig, min Skat?

Duet.

Meier.

Husker Du, min lille Putte,
naar vi valsed sammen sidst?

Mad. Meier (betænkende sig):

Hvis jeg skal fra alting slutte
var det paa vort Bryllup vist.

Meier.

Jeg troer knap min Lige findes
udi al Slags lystig Dans!

Mad. Meier.

Jeg paa Haaret, grant jeg mindes,
havde da min Brudekrands.

Meier (meget venlig):

Vilde Du en Dans forsmaae,
naar jeg nu derom Dig beder?

Mad. Meier (meget mild):

Jeg taer mine Handsker paa,
og til Dansen mig bereder!

Begge.

Jeg alt ved Tanken mig fornøier!
af Glæde Hiertet Takten slaaer!
Vi valse sammen vil for Løier
som da vi vare atten Aar!

Mad. Meier.

Jeg knap for Latter mig kan bare!

Meier.

Ræk mig nu Haanden hid, min Skat!

Mad. Meier (leende):

Folk maatte troe vi gale vare!

Meier.

Os ingen seer! tag Du kun fat!

Begge.

Jeg alt ved Tanken mig fornøier!
af Glæde Hiertet Takten slaaer!
Vi valse sammen vil for Løier
som da vi vare atten Aar! *)

Meier (slaaer et stærkt Klap i Hænderne). Saa frisk, Moerlille! — Sæt nu Dine Been i Lave! (Han giver Tonen an). Faldari dallalalalala! (De danse en Vals, hvortil de selv synge Musikken).

Mad. Meier (hæsblæsende): Uf! aa nei, aa nei! — jeg — jeg kan ikke mere! — det — det tager altfor meget — paa Kræfterne — saadan at — at danse og — og synge paa eengang!

Meier (ogsaa stakaandet, holdende sig ved Bordet, hvorunder Henry sidder): Uf! — det — det er sa — sandt nok! — men naar man — nu ingen Musikant — har ved Haanden — hvad skal man — saa giøre?

---

*) Denne Duet, som først var skreven til Musik af Nicolo Isoard, er siden med sand venskabelig Beredvillighed bleven componeret af Hr. Syngemester Ludvig Zinck, som jeg herved aflægger min broderlig Tak. N. T. Bruun.

Henry (som før): Ingen Musikant ved Haanden? Det var Synd andet, end at giøre deres Fornøielse complet!

Meier. Corrasi, Moerlille! lad Dig ikke lumpe! Vi ere endnu ikke engang halvveis i Dansen. Kom, tag fat! tag fat!

Mad. Meier. Ja, som Du vil, Mand! som Du vil! (De begynde atter at danse. Henry accompagnerer dem under Bordet paa Tverfløite. Saasnart de høre Musikken, standse de pludselig som forstenede).

Mad. Meier. Hvilket Mirakkel!

Meier. Hvilket Underværk!

Mad. Meier. Hvor kom den Lyd fra!?

Meier (har løftet Teppet op, og seer Henry): Hvad seer jeg!? et Mandfolk i Skiul i mit Huus!

Henry. Hurtig afsted! (han skyder Slaaen fra Døren, og springer ud).

Meier (søgende om sin Kaarde): Tyve! Tyve!

Julie (iler ind, og seer under Bordet): Godt! han er borte!

Mad. Meier (synker om i en Lænestoel): Aa! jeg daaner! jeg daaner!

Ellevte Scene.

Meier. Madame Meier. Julie. Cabanel (kommer med) Henry, (som han holder fast i Rabatten).

Meier. Aha! nu skal vi nok komme efter Sammenhængen!

Julie (afsides): O! nu er alting forloren!

Cabanel (til Henry): Nei, kom kun hid, Godkarl! —

Henry. Enhver anden end min Captain skulde, paa min Ære, ikke tage mig saaledes fat! —

Cabanel (gienkiender ham): Ih, men det er jo Henry, vores lille Piber!

Meier. Ham, som min Kone erkyndigede sig saa ivrig om? Som Du seer, Broder, saa har han taget Tiden i Agt!

Mad. Meier (gaaer hen til Henry): Ih ja, nu seer jeg det først: det er jo ham! Stakkels Knøs!

Meier (mistænkelig til sin Kone): Mig synes dog, Du er noget — ja, hvad skal jeg nu kalde det? — noget perplex? he?

Mad. Meier. Perplex? jeg? nei, slet ikke; men jeg er ganske forundret over at finde ham her, da jeg netop selv havde lukket Døren i Laas, for at hindre ham fra at komme ind.

Meier (bister): Altsaa vidsde Du da, at han skulde komme her?

Mad. Meier (seer paa Julie): Just ikke saa lige — men vi havde en Slags Formodning, vi to! —

Meier. Alt bedre og bedre! For Satan! hvad den Post angaaer, saa har jeg al min Tiid været forbandet killen! — (han vil fare løs paa Henry): Siig mig paa Timen, Din Knægt! —

Mad. Meier. Ih, Din gamle Abekat! saa lad dog Din urimelige Jalousie fare! Kan Din Tosse ikke begribe, at det er Julie alt dette angaaer, og at ingen vilde giøre sig den Umage at giøre Cour til mig?

Cabanel (affsides): Aha! nu faaer jeg Lys i Sagen!

Meier. Hvad for noget? Julie?

Mad. Meier. Ja, hun og det unge Menneske har elsket hinanden i to Aar, siden den Tiid, da Regimentet var her sidst. Der har været en Kurre paa Traaden imellem dem; men nu er den nok jævnet: hvad kân være naturligere og billigere efter alt det Gode Captainen har fortalt os om Henry?

Cabanel. Var det Aarsagen, hvorfor Du afslog Partiet med den unge rige Enke?

Henry. Ja, Hr. Captain! —

Cabanel. Jeg kan ikke dadle Dig; (til Meier): Og dersom han faaer den lille Julie, saa vil jeg være ham i Faders Sted.

Henry. O, Hr. Captain!

Mad. Meier. Min Mand og jeg vil holde vort Løvte, at udstyre Julie og give hende en Medgivt. (smilende): Vi ere jo desuden i hendes Kiærestes Gield, fordi han var saa god at spille for os, medens vi dansede!

Julie. Min anden Moder! (hun kysser Madame Meier paa Haanden).

Cabanel. Ha! ha! ha! Har han spillet for Jer?

Meier. Aa javist har han; jeg skal fortælle Dig det siden; det Spil havde nær giort mig reent cätholsk i Hovedet!

Mad. Meier. Alt dette er meget godt — (til Julie): men siig mig nu: hvordan er Henry kommen ind?

Julie (forlegen): Jo, jeg bad Madammen nok lukke Døren; men — (skottende til Vinduet): Vinduet — Vinduet —

Meier (til Henry): Hvad! har Du løbet Storm til mit Huus som til en Fæstning?

Cabanel. Ingen Bebreidelser! Henry bliver hos os; i Aften bestemmer vi Medgivten, og i Morgen holder vi Bryllup!

Meier. Og der, haaber jeg, vi skal danse!

Mad. Meier. Og det ligesaa længe vi lyster!

Meier. Naar vi kun ikke bliver forstyrrede i Dansen ligesom før!

Meier (til Publicum):

Nylig man afbrød vor Vals,
og vi forfra maae begynde;

men vi ere om en Hals,
hvis I vort Moerskab ikke ynde!
da hele Dansen gaaer i Staa,
og vores Fryd blier kold og tvungen;
men: stakket Dans er hastig sprungen:
det vort Forsvar være maa.

Alle.

Ja, stakket Dans er hastig sprungen:
det vort Forsvar være maa!

(Monsigny).

